

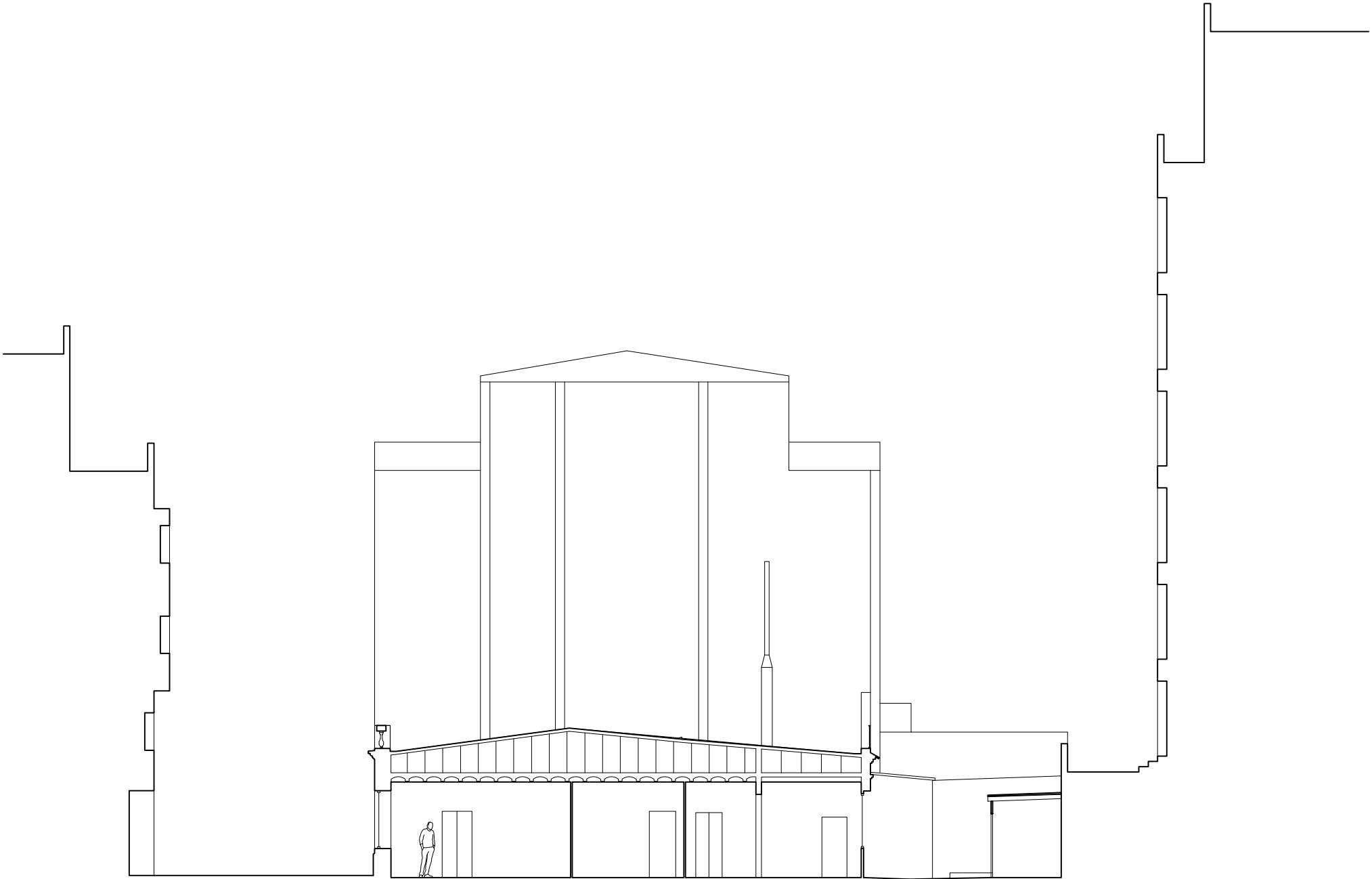
Guilleries

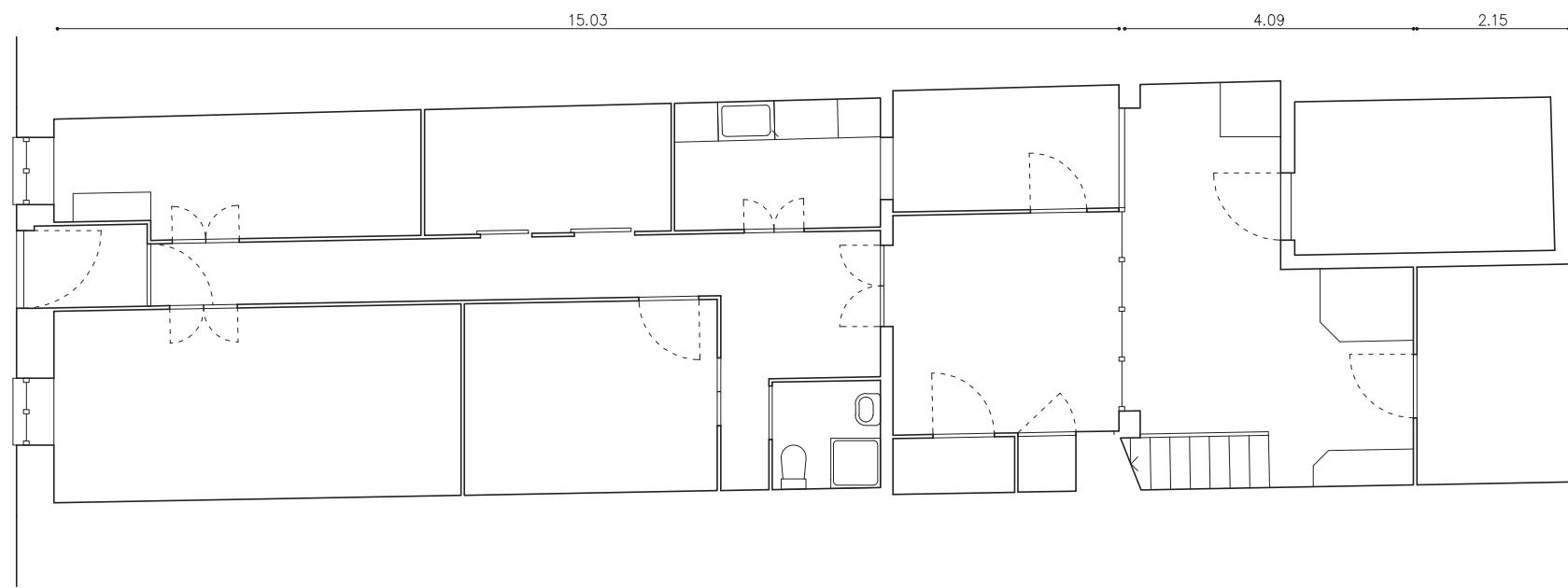
Guilleries 11

Glòria Bonet
Oriol de Balanzó

[Esteban de Backer + Pol Bosch +
Dani Gomez + Amadeu Santacana]

c. puigmartí 11, pral 1º
08012 Barcelona

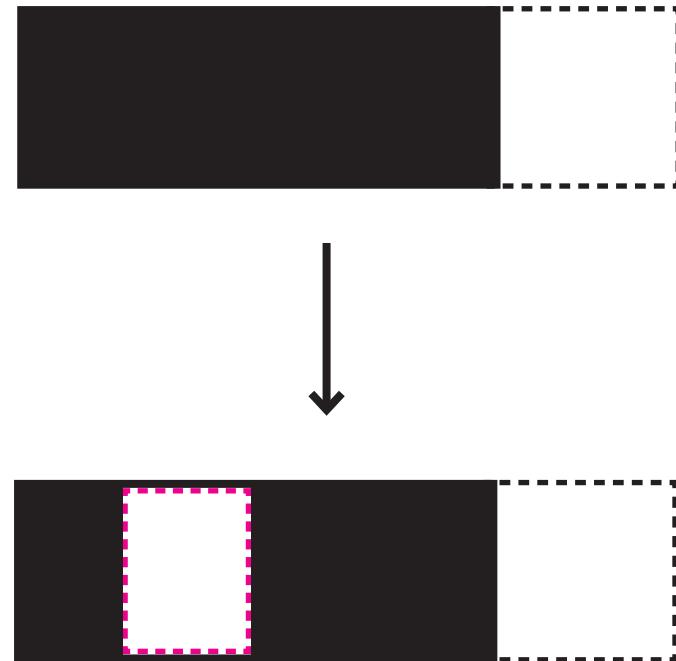

“L'ostentació
és un lloc on
s'hi està bé.”

El forat i la verge Maria

Un altre cop la mateixa història. Tornem a tenir un centre fosc. Un centre comprimit. Un centre amb les condicions més desfavorables.
Al costat del carrer hi ha la vida urbana. A la façana interior hi ha el pati, la natura i la vostra vida social.
Però al centre, i sobretot a la planta baixa et situa en un espai que reclama alguna personalitat.
Com fem arribar la llum natural al centre d'una planta baixa entre dues mitgeres?
Com fem que aquests baixos interiors agafin una personalitat d'interès?
Com podem dotar de qualitats de llum natural i d'espai de qualitat en aquest residu inicial?

Una casa o dos pisos

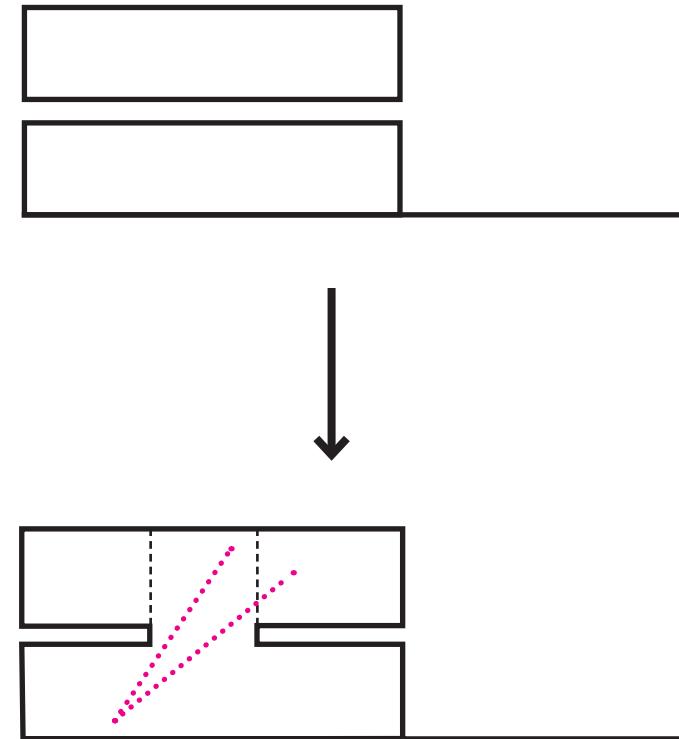
Una casa és una casa. Una casa no són dos pisos, no és un apilament. I tots sabem que els 6 metres d'alçada de la fusteria del carrer Martí ens van impressionar.

A part de fer arribar la llum al centre i qualificar aquest espai com un òptim lloc de treball, d'estudi i de taller, hem d'aconseguir aprofitar la verticalitat d'una casa.

La verticalitat com a dimensió extra d'una casa, i la verticalitat com a potenciador de relacions en les tres dimensions que no són possibles en un pis horitzontal.

La vida sense diagonals no té massa interès.

El forat permet la multiplicació de relacions. Les visuals, les acústiques, les lumíniques... Entre les habitacions, entre l'habitació i la sala, entre la passera i l'estudi... El forat és el segon centre de relacions després del de la sala i el pati.

“Dinem els
dos a casa.”

“Ve molta
gent a
sopar.”

5 en 1

L'estrategia en planta baixa és molt clara.
Compactar al màxim un nucli que ha de respondre a cinc necessitats.

La connexió vertical, tant pel que fa a l'accessibilitat com en relacions tridimensionals i d'accés de llum natural.

La concentració d'instal·lacions. Caldera, bany, cuina, recollida d'aigua...

L'estabilitat estructural del tall de la perforació, l'escala i la coberta.

El mecanisme bioclimàtic passiu, oferint inèrcia per un costat i provocant les ventilacions de l'aire per l'altre.

I oferir un espai de llibreria i acumulació de petits objectes en un dels costats d'aquest element compactat.

Prou confinament perimetral

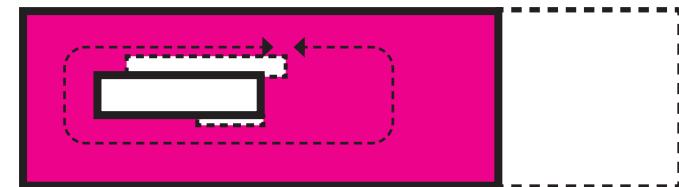
Aquesta compactació de tota la demanda tècnica ens permet alliberar tot l'espai perimetral. I deixar així que els usos es puguin anar organitzant amb certa llibertat al voltant d'aquest nucli.

Cuinar, menjar, seure, mirar una pel·lícula, llegir, treballar, tocar un instrument, jugar...

El nucli condiciona clarament la posició d'alguns d'aquests usos, però no els seus límits i per tant aquests es poden anar expandint i reajustant en funció de cada moment. Convertint un gran espai per un gran dinar d'amics repartit per tota la planta. Uns racons de treball en una previsible època d'una nova pandèmia.

El dia a dia on s'enllacen el rebedor amb cuinar, menjar, descansar i treballar...

Un ordre clar, però amb uns marges de flexibilitat que vosaltres us heu d'anar ajustant en funció dels vostres desitjos i necessitats. Ja sou grandets perquè us diguem el que heu de fer.

“Els cosins
es queden
molt a
dormir a
casa.”

2 Megahabitacions

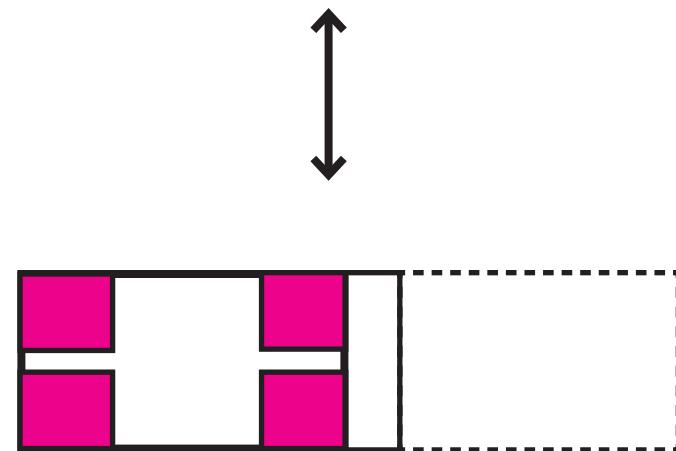
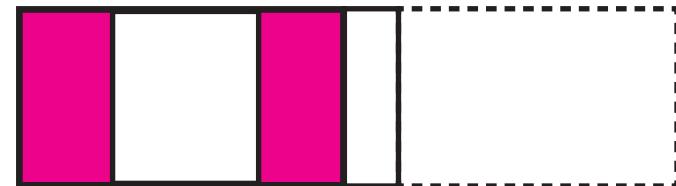
La previsió habitacional de les vostres vides és una quimera. I no hem d'intentar controlar-la, sinó, exactament el contrari, deixar que tingui la possibilitat de mutar. Que tingueu la capacitat de decidir, d'autoorganitzar-vos en funció de cada moment, de cada etapa, de cada situació sobrevinguda.

D'entrada us proposem dues grans habitacions. Una pels pares i una pels fills. Habitacions molt grans que es desajustin al programa de dormir. I que per tant, de moment hi puguin passar més coses. Espai de jocs, una taula de treball, de cosir, un espai per la música...

Tots sabem que al Fèlix li agraden els cotxes. A on posareu l'scalextric? De fet, no us ho volem dir, però són tres habitacions grans, de 2,40 x 5 m. La tercera està latent al pis de sota.

I sobretot, totes les habitacions iguals, sense jerarquia per dotar-les de la màxima indeterminació i la màxima flexibilitat. Que no us condicioni per res.

Però més endavant poden ser quatre habitacions. Si es vol dividir la dels nens. O la vostra...

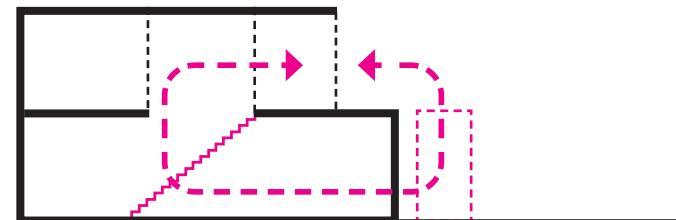
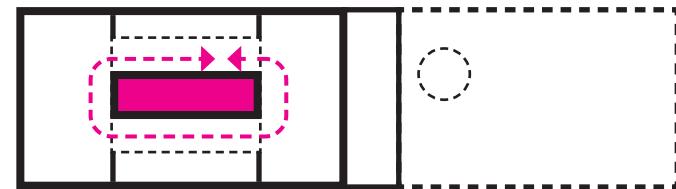

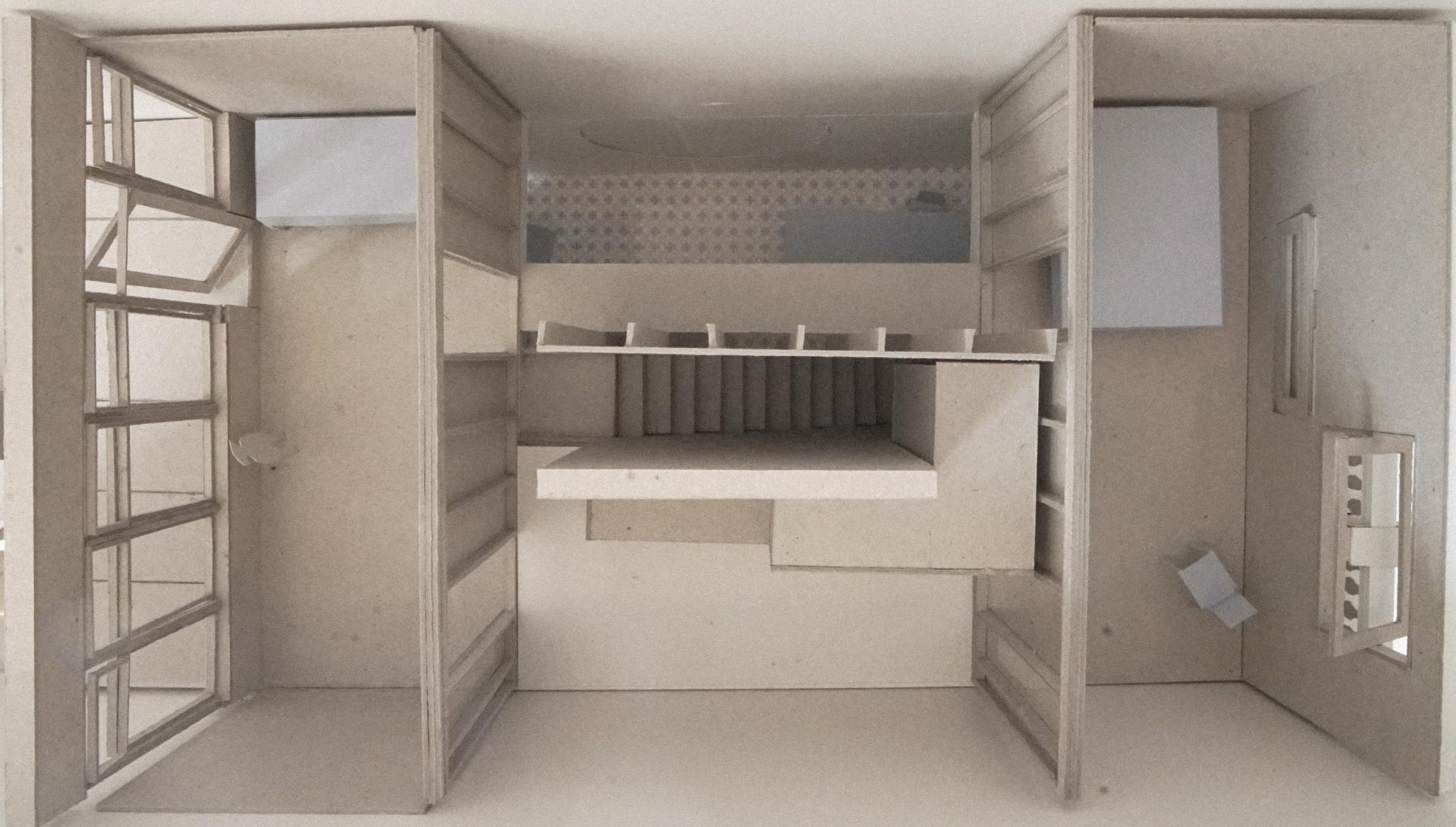
Les rondes de Guilleries

Però el més important de la planta superior és la doble circulació a tot arreu. Les rondes de Guilleries.

A les habitacions, al bany, en secció. Que sempre tinguis una porta per escaparte. Que sempre puguis recórrer les coses d'una altra manera. Que sempre tinguis dificultat quan busquis a algú perquè just en aquell moment ha sortit per l'altra porta. Aquella sensació de viure en un lloc on per trobar algú requereixes d'un cert temps. On els nens es puguin perseguir. On totes les peces puguin ser de pas, com el mateix bany. On no hi hagi un principi ni un final. Una història en bucle, amb flashbacks.

I per cert, quan el Fèlix tingui l'scalextric i entengui l'estructura de la casa, a on us penseu que farà el circuit més gran del barri ajuntant totes les peces dels seus amics? Una volta de 14 metres de circuit. Si no li agrada l'scalextric ja podem plegar.

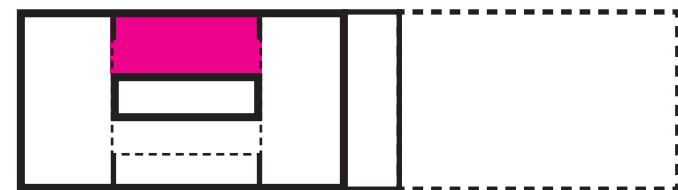
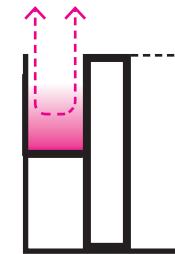
“Bany
obert a
l’exterior.”

“Espai de
cures.”

El bany exterior

El bany és una habitació. Com dieu vosaltres l'habitació de cures. Però aquest cop hem tret el llit fora.

I aquesta habitació-bany té unes propietats hedonistes i de màxim optimisme gràcies a estar sota una coberta i perforar-la fins a aconseguir un bany exterior. Un bany amb il·luminació natural, amb la sensació d'estar sota del cel, sota la pluja. Un bany com a lloc de trobada. Com a cultura oberta. Com a extensió de les habitacions. El bany de les tres portes. Un bany on s'hi pot jugar. I on fins i tot s'hi pot treballar.

“No ens
agraden els
cables.”

Eficiència constructiva

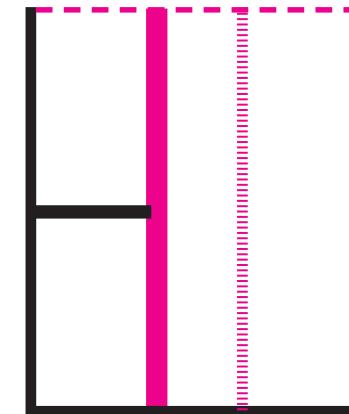
La proposta constructiva força la minimització de sistemes i al mateix temps vol fer visible aquests sistemes com a part de la personalitat de la casa. Exactament igual que a les seves preexistències on les bigues i els murs són els que doten de caràcter a l'espai.

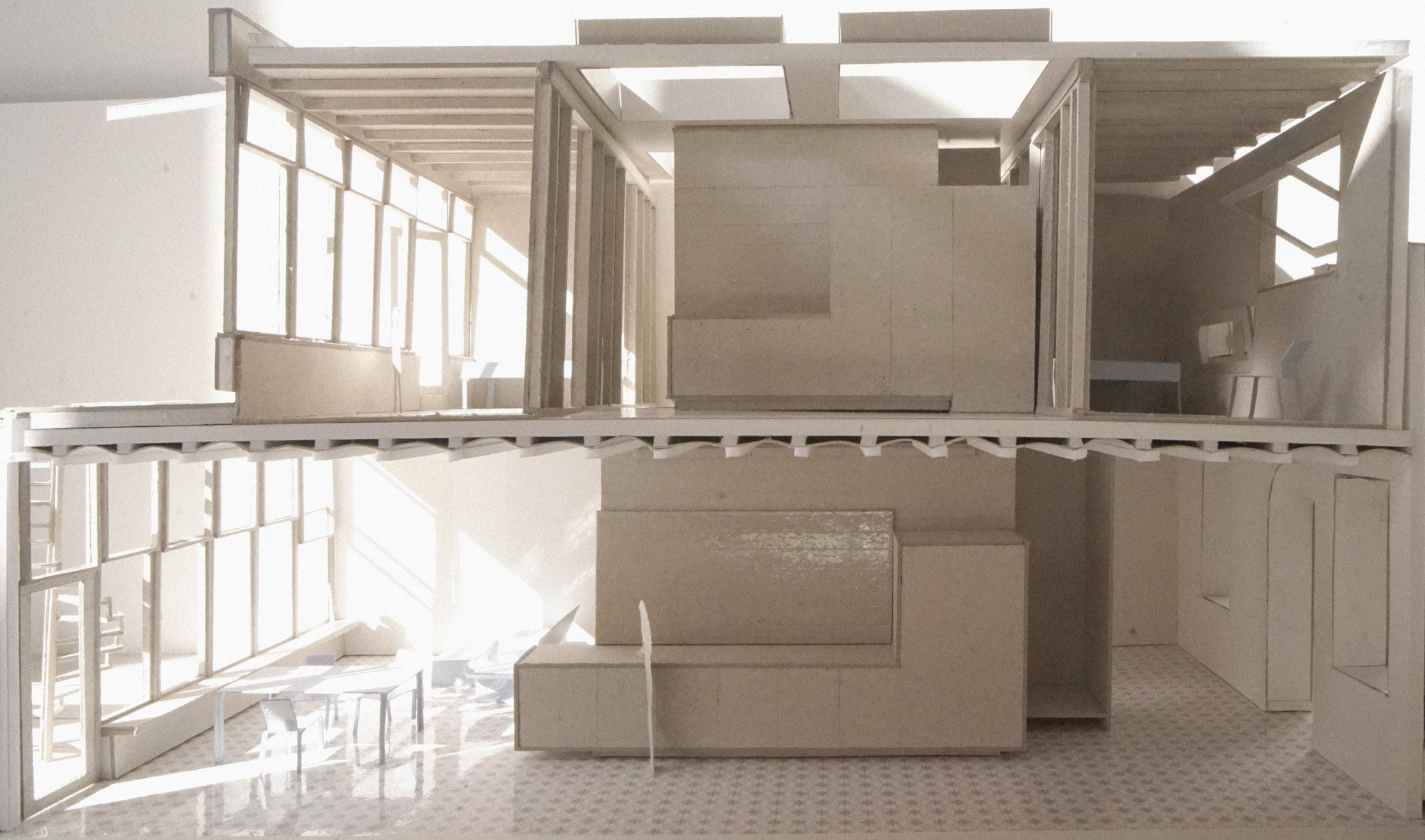
I per tant se centrarà en dos sistemes molt clars.

Per un costat un mur de gran solidesa, de bloc de morter que permetrà aguantar totes les bigues tallades del resultat de la perforació. I que al mateix temps suportarà l'escala i part de la coberta.

I per l'altre costat, tot un sistema de màxima lleugeresa i amb caràcter autoportant fet amb la mínima fusta possible. Uns sistemes verticals d'entramat de fusta i la coberta feta amb un sistema de contraxapat de mínim pes i material.

Els acabats d'aquests materials configuraran en si mateix els acabats del mateix espai, donant-lo així de caràcter i agafant personalitat en cada cara o espais habitacional. Plans a la planta baixa i espais placentes a la primera planta.

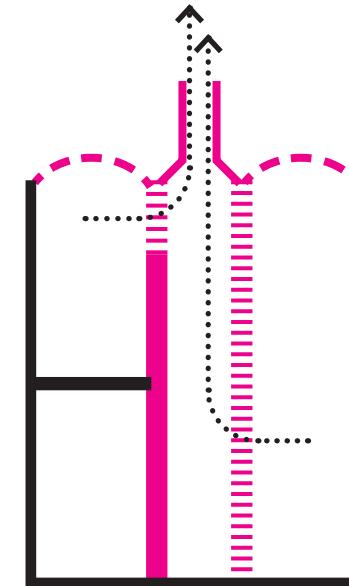
Eficiència bioclimàtica

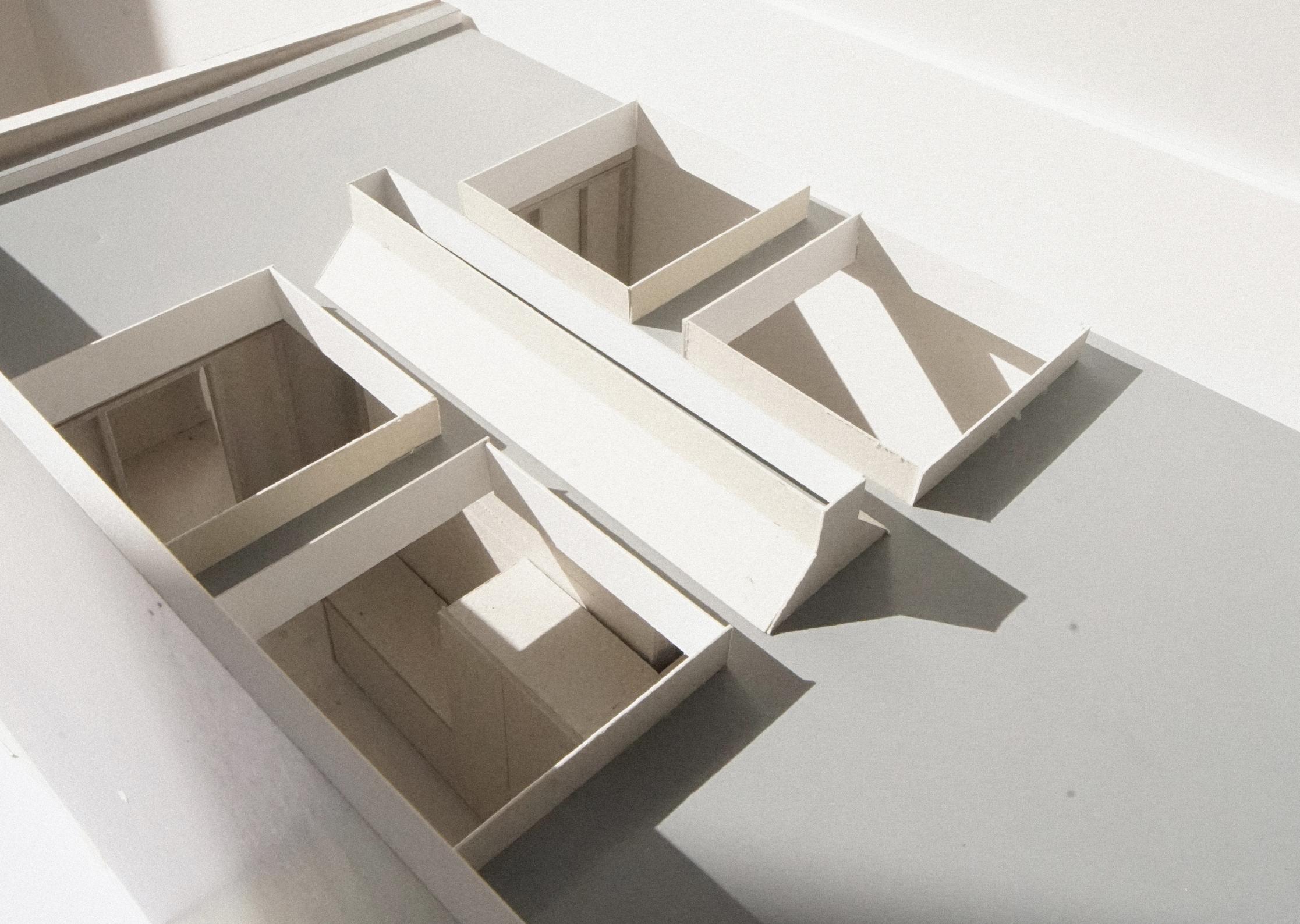
El centre de la casa és el motor de la gestió del clima. És el que mantindrà la calor o la farà fora.

A l'hivern, el mur de bloc de morter té la màxima inèrcia per mantenir la calor a dins de casa. La calor s'ha de produir forçosament per un sistema de producció propi, ja que no tenim captació solar. I es proposa un sistema de calefacció o bé amb radiadors per mantenir el paviment existent o bé per terra radiant.

A l'estiu, el forat d'escala serà l'encarregat de forçar la ventilació natural i així baixar la sensació de calor. Es tracta de posar una superfície fosca que s'escalfi amb una xemeneia que faci d'efecte Venturi i condueixi l'aire de les façanes cap a aquest nucli vertical. I al mateix temps tregui l'aire calent acumulat a les parts altes de la casa. A la nit és quan més s'haurà de forçar aquest sistema, amb petites obertures a les façanes.

A l'estiu, es proposa un sistema de pèrgoles a les dues façanes interiors per tal d'evitar que la radiació no ens entri.

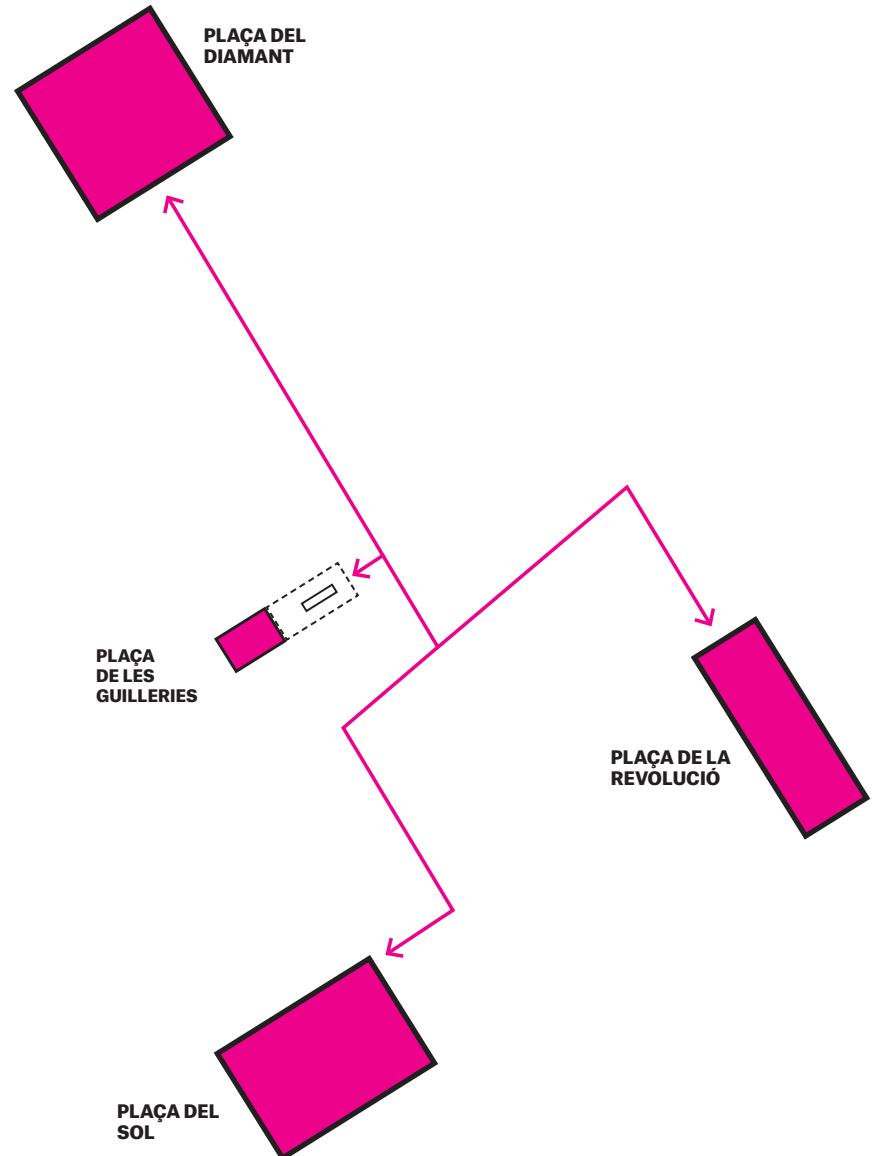

**“Que sigui
una casa de
barri.”**

La plaça de les Guilleries

El pati és una petita plaça més. Es juga al Diamant o casa, es fa el vermut a la Revolució o a casa, es començà al Sol i s'acaba a casa, o es començà amb un cafè a casa, es segueix a la plaça del Nord i s'acaba un altre cop a casa.

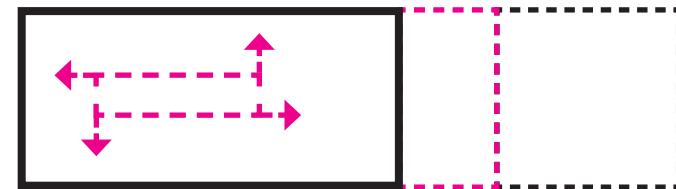

La Clementina i el Keith Richard

Dos moments creuats. Dos mons en un mateix moment. 120 anys de diferència. L'encreuament és el potencial. Ni fer el Tutankámon ni l'ovella Dolly. La Clementina. Una atzarosa combinació entre la mandarina i la taronja dolça de l'any 1902. O el Keith Richard, que l'any 1973 es va substituir tota la sang per una de més jove i sense traces d'heroïna.

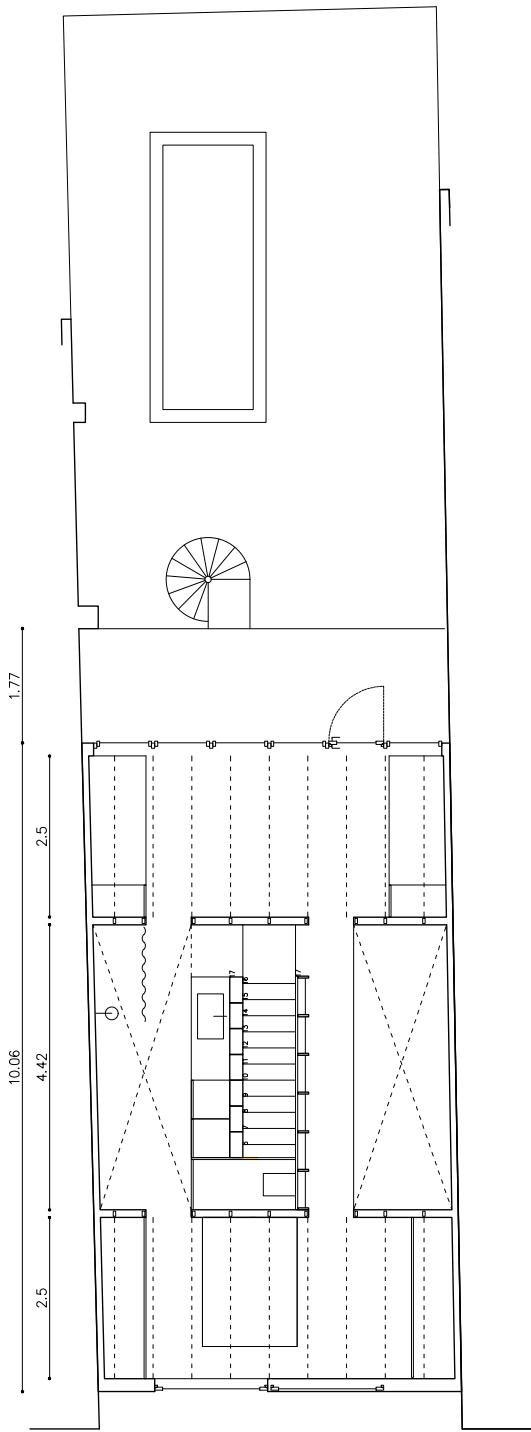
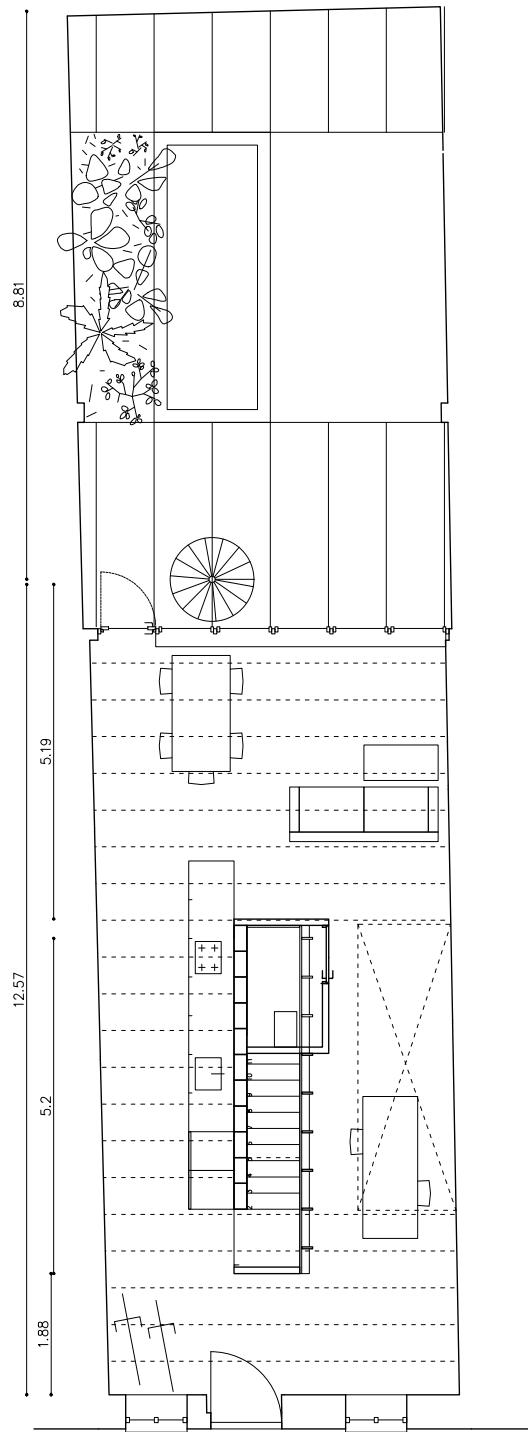
A Guilleries l'hi hem de fer un encreuament i canviar-li la sang.

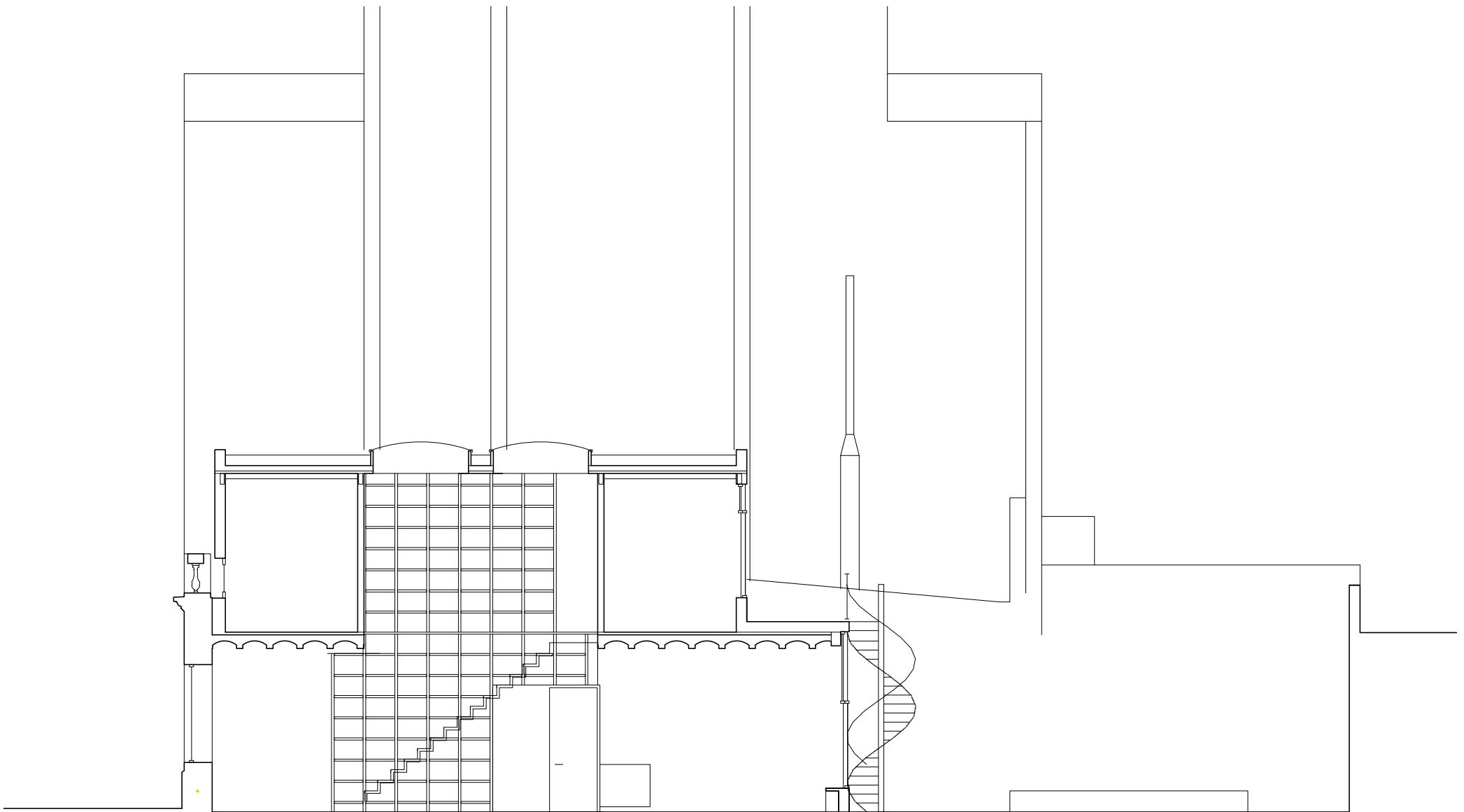
I entre les preexistències i el que és nou encara s'ha de generar una tensió més interessant. Una petita joia despullada de tot a dins una antiga closca amb totes les seves herències del temps. Un empelt des de dalt. Amb tot l'afecte dels dos temps i de la seva unió.

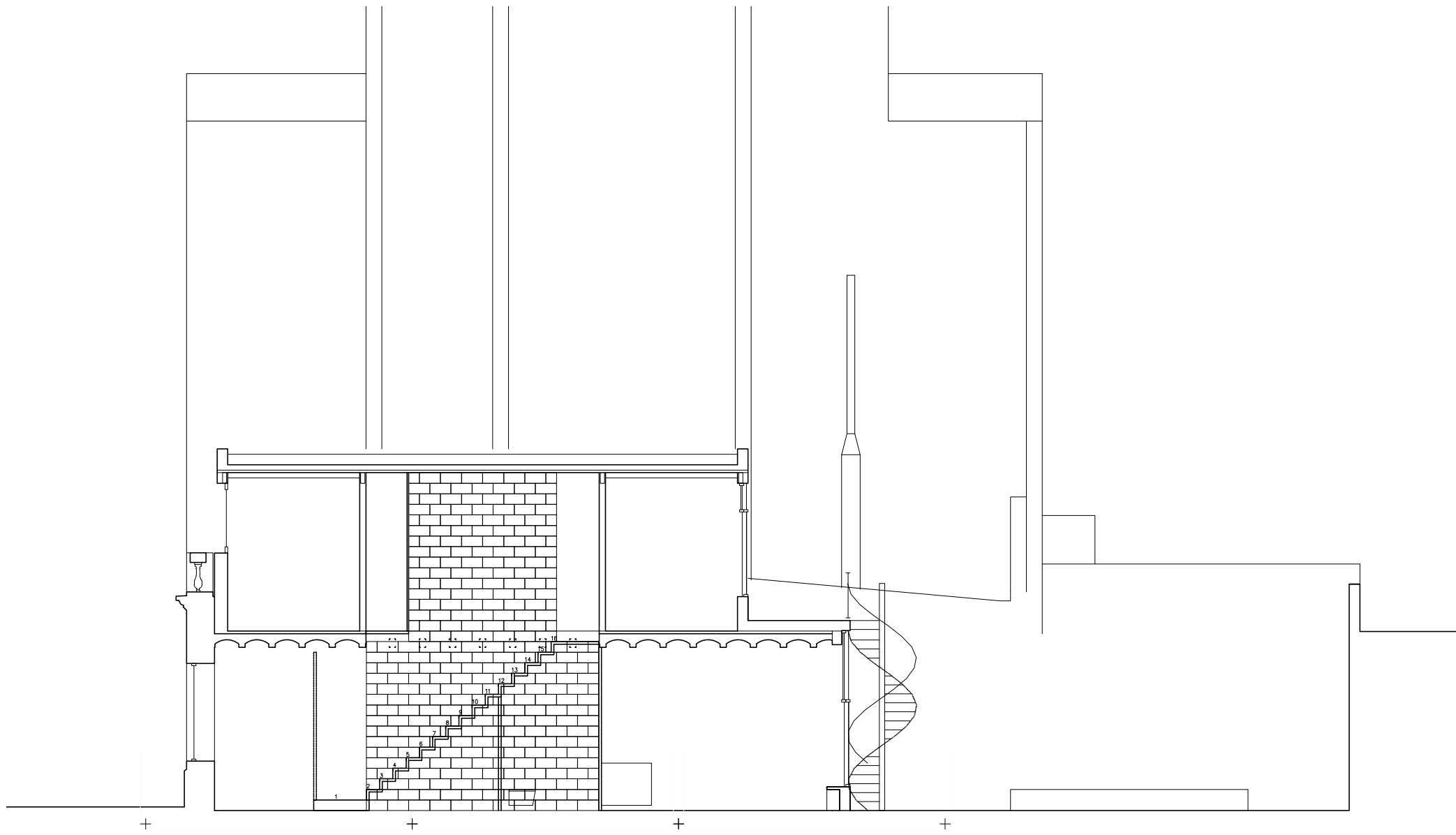

2021

2036

